

Στέκει ντοῦρο σάν κολώνα,
ἔχει στὴθὲ πρὸς ἀγώνα
πάντοτ' ἐξωθούμενα.

Δράσεις μελετᾷ καινούριαις,
ἔχει κἄποτε καὶ φούριαις
στὰ καλὰ καθούμενα.

Ἴδιος καὶ στὴν Ἐξουσία
ρίχνει καθεμὶά φενακίη,
καὶ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ

ἔχει καὶ μιὰ φαντασία,
ὅπου βλέπει τὸν Μπενάκη
Ροβεσπιέρο τρομαρῶ.

Ὅμως εἰς αὐτοὺς τοὺς χρόνους,
ποῦ δὲν βλέπεις παρὰ πόνους
καὶ πουγγιὰ σακάτικα

Λένε κι' οἱ Πρωθυπουργοὶ
πῶς θ' ἀφήσουν τὴν ὄργη
καὶ τὰ φεγγαριάτικα.

Κι' ὁ Δραγοῦμης ὁ πρεσβύτερος σεβαστὸς συγκυβερνήτης.

Χι' ἰχι' τὸ Δραγουμάκι,
ὅπου τοῦλθε λουκουμάκι
Ἵπουργοῖν θαλκτικὸν
σάν τῶν Οἰκονομικῶν.

Γέρων ἀληθῶς ὄρατος,
ὅπου τοῦτυχε μοιραίως
θησαυροφυλάκιον.

Ὅπως κι' ἄλλοτε γεμάτους
βλέπει πίνακας τοῦ κράτους,
μὰ κενὸν πινάκιον

Πρὸ κανὼν ταμειῶν στέκει,
ποῦ σὴν πρώτα θησαυροί;
μ' ἓνα Μάνλιχερ τουφέκι
φάχνει θαναικὰ νὰ ἔρῃ.

Ποῦ πηγαίνεις πλήρης θάρρους
μὲς' στὰ πλούτη μας αὐτά;
μήπως κυνηγᾷς Βουλγάρους;
δχι, κυνηγῶ λεφτά.

Χι' ἰχι' τὸ Στεφανάκι,
ποῦ μὲ κἄτασπρο πανάκι
ἀρμενίζει μὲς' στὸν πλοῦτο
καὶ φωνάζει: τείναι τοῦτο!
καὶ τὴν κἄθε μπιγα σφίγγει
μήπως καὶ τῆς βγάλη ζῦγκι.

Τί τραβῶνα τὰ Ντοβλέτια,
κι' ἔχουν καταστήσει τέτοια
τὰ χαρτοφυλάκια.

Ποῦ χωρὶς ἐπιφυλάξεις
σοῦρχεται νὰ τ' ἀνταλλάξῃς
μὲ φακῆς πίνακια.

Τοῦτο βλέπουνε τὸ γάλι
κι' οἱ συγκυβερνήτες κι' ἄλλοι,
καὶ λευκάζει: πὲ πολλὸ κι' ἢ χιονάτ' ἢ κέμη των

μὲ τὴν ἔνοπλον ἀκίην
καὶ τὴν οἰκονομικὴν
τὴν ἀνοικονόμητον.

Ἔως πότε, γεροντάκια, μὸν' ὁ Κρητικὸς ὁπάνω
τὸν πολέμαρχο θὰ κἄνῃ;
Ἐμπρός, γίγαντες γιγάντων,
ἦλθε τώρα τέλος πάντων
κι' ἢ δική μας ἢ σειρὰ.

Καὶ μὲ βλέμμα φλογόβλον
ξιφουλκήσωμεν καθ' ἕλων,
ποῦ δὲν δίνουνε παρὰ.

Ἄλλω δύο στρατιώτας, τοῦ καθήκοντος ἐπιτόπου.

Τοῦ Ναυτικοῦ μὰς φάλλω
κι' ἐγὼ τὸν Κουντουριώτη,
μιὰ κορυφή μας πρώτη
καὶ Ναύαρχο μεγάλο.

Τίτλους ἀξιωματῶν
αὐτὸς τί νὰ τοὺς κἄνῃ;
κλεινῶν κατορθωμάτων
τὸν ἔσταψε στεφάνι.

Θαλάσσης πολυδόξου καμπόσοι γέρο λυκοί
μακροὺς ἠμνοῦν ἀγῶνας,
καὶ λένε πῶς κι' ὁ Παῦλος ἐδέχθ' Ἵπουργιλίκι
γιὰ χάρι τῆς Κορώνας.

Νὰ κι' ὁ τῶν δῶλων ἀγατῶς;
ὁ Γιαννακίτσας ὁ πιστὸς
καὶ σῶφρων στρατιώτης.

Ὅντως γενναῖος μαχητής,
μὰ καὶ πρὸ χρόνων Βουλευτής
καὶ ρήτωρ ἐν τοῖς πρώτοις.

Κόβει καλὰ μὲ τὸ σπαθί,
κόβει καὶ μὲ τὴν γλώσσα,
καὶ τοῦπερε νὰ τιμηθῇ
γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλα τόσα.

Ὀλίγους στίχους κἄνω κι' ἐγὼ γὰ τὸν Σιμολένσκη τὸν Στοατηγῶ.

Ὁ κόσμος τότε, στρατηγῆ, σὲ χρόνια ντροπιασμένα
τρανὸ τραγοῦδ' ἠρωικὸ τραγοῦδης γὰ σένα.
Ὁ κόσμος ἐσηκώθηκε τραγοῦδι νὰ σοῦ πῇ
δταν ὁ στῆς μαῦρης συμφαρᾶς ἐκείνη τὴν ντροπὴ
ἀντίκρουσα νὰ μάτια του καὶ κάποιο δάφνης κλῶνο,
κι' ἐλάφρω σε τὴν λύπη του καὶ τὸν βαρὺ τὸν πόνο.

Κι' ἂν ἔφαθα σὰν καιροὶ χαρᾶς, κι' ἂν ἦλθαν δόξης χρόνοι,
κι' ἂν ἤχους νίκης ἤχησαν πανάγια ταίμενη,
κι' ἂν ἐσταφάνωσαν πολλοὺς μεγάλους δάφνης κλῶνοι,
μὰ κι' ὁ δικὸς σου μὲς' σ' αὐτοὺς ἀμάραντος θὰ μένῃ.